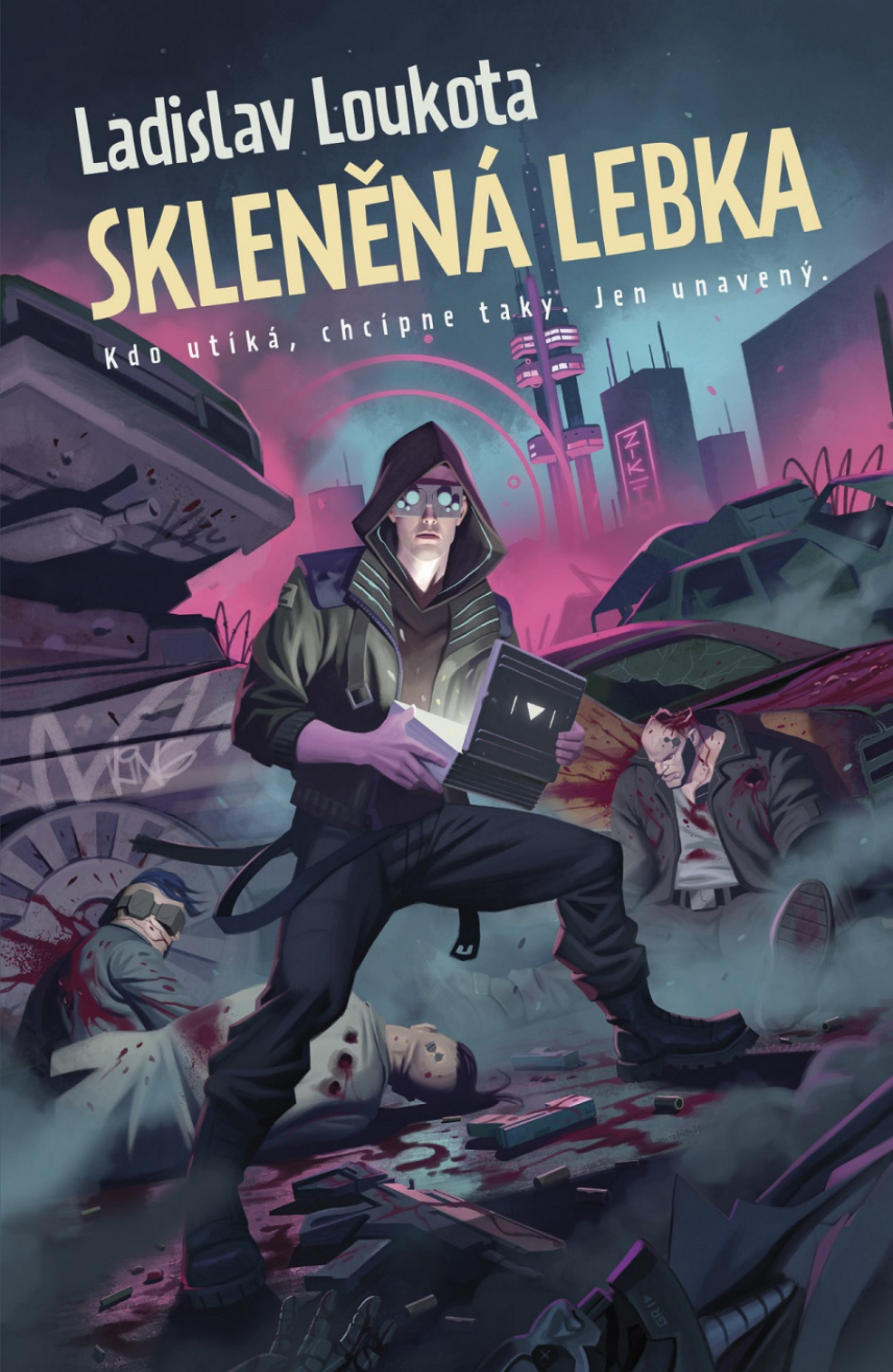

Ladislav Loukota
SKLENĚNÁ LEBKA
Kdo utíká, chcípne taky. Jen unavený.

Ladislav Loukota

SKLENĚNÁ LEBKA

Ladislav Loukota

SKLENĚNÁ LEBKA

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ladislav Loukota, 2026
Cover Illustration © Michal Suchánek, 2026
Cover Art © Jan Matoška, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-299-1 (pdf)

Věnováno mojí ženě Šárce.

První část:
BAGÁŽ

KAPITOLA 1

Niky

Freelancer, případně také „lancer", „lancr" či „lancáč", je označení pro drobného zločince, který vykonává kriminální činnost pro různé zadavatele bez ohledu na příslušnost ke gangům či frakcím. Významově podobné jako „žoldák" či „kontraktor", avšak se silnějším ilegálním zabarvením.

„Niky, dyť oni jsou všichni tuhý!" zařvala Ev o dost hlasitěji, než se ve společnosti tuctu nebožtíků slušelo.

Nakrátko střižená blondýna před třicítkou v obnošených sportovních hadrech byla díky své práci zvyklá na krev, nikoliv na jatka. Křičela nicméně zbytečně – Niky celou spoušť spatřil na vlastní oči headgearem, který mu ležérně vykukoval zpoza zašpiněné kapuce ošuntělé mikiny.

Viděl ji – jenom měl problém to všechno *zpracovat*.

Když se sem s Ev vydal před hodinou lohnout pár bouráků, netušil, že místo smeťáku tady narazí na výjev jako u rasa.

Skládka nebyla v žádném vidlákově – ležela na okraji Prahy, pár kilometrů od Jižáku. Město krátce před rozbřeskem ještě žilo

noční směnou, mezi vraky ovšem panovalo jen tíživé ticho. Nárazníky a drobné kusy karoserie, které sem, kdo ví odkud, doputovaly, dokreslovaly scénu zkázy. I smeťák už zkrátka viděl lepší časy!

Nehledě na důvody, původy či záchody před nimi ale pořád ležela hromada těl dvou gangů – jejichž předávačka zjevně nevyšla podle vzájemných představ. Tohle město mělo občas tu moc…

„Slyšíš mě?“ řvala Ev dál. „Tohle je ten tvůj *zlatej důl*? Co budeme sakra dělat?!“

Niky ji slyšel, ale neodpovídal. Zamrzl. Usilovně se zamýšlel nad tím, že cápci na zemi sice nemají hlavy, ale zato jsou pořád v kravatách. Když si je večer uvazovali, asi nečekali, že je oblékají na vlastní funus.

V hlavě ho zalechtala myšlenka, jestli je i jeho umolousaná mikina tím posledním, co si kdy oblékl. Bojiště mu totiž začalo tuze připomínat vlastní zpackané kšefty, které se táhly, kam až pamatoval…

Od toho balíku, co furt dluží po posledním džobu, přes zpackanou etudu v polské mafii (jen málokoho z ní vykopnou *pro neschopnost*!), až po časy, kdy jako capart utíkal přes půl Evropy sem do Prahy.

Do Československa.

„Počítal jsi s tímhle? Slyšíš mě, kurva?!“ Ev si pořád jela svou – zatímco Niky byl prakticky v říši snů.

Jeho myšlenkový vštěp se ho marně snažil zachránit od existenciální paniky. Síť neuronů, kdysi uměle posazená do jeho lebky, se rozsvítila do aktivity a nutila ho analyzovat situaci – hledat možné hrozby, únikové cesty, pohyby případných útočníků! Nebyla ale stavěná na situace jako po výbuchu atomovky.

A tak se vytvářené scénáře začaly cyklit a Nikyho paniku spíše absolutně umocňovat, a umocňo–

Teprve pořádná facka od Ev byla to, co ho probralo ze sebemrskačské úvahy.

„Kašli na ty auta, doprdele, musíme odsud vypadnout!“ pronesla teatrálně sdělení, s jehož pointou nemohl nesouhlasit. Adrenalin z bolavé líce přebil paniku a on se konečně nad situací zamyslel plodněji.

„Jasně, kurva,“ utrousil k Ev, „běž napřed!“

S chutí ho poslechla, zatímco on se rozhlédl po krvavé scenérii. Nemohl si dovolit odejít úplně s prázdnou, chtělo to ale spočítat pro a proti! Zkrátka – začal uvažovat jako obvykle.

Až mu to konečně secvaklo. U nohou kravaťáků, pěkně na půli cesty mezi jednou i druhou partou, zmerčil stříbrný kufřík – mezi staré autobaterie, hnijící drony a všeobecný průmyslový zmar takový kousek příliš nezapadal.

Niky se zhluboka nadechl. Vzduch páchl panikou a střelbou.

Pak vyskočil vpřed – a drapl kufřík do ruky! Cokoliv, co v něm bylo, mohlo přece jen zaplatit celou hloupou výpravu!

„Kde seš, doprdele! A co to sakra táhneš za bagáž?“ zeptala se Ev, když se potkali u brány vrakoviště. Hlas jí přeskakoval rozrušením. Niky se pousmál, na víc se nezmohl. Věděl koneckonců o jejich nejnovějším úlovku totéž, co ona.

Když se ale naposledy ohlédl za naporcovanými mafiány, neubránil se dojmu, že se právě namočil do něčeho mnohem většího, hlubšího a hnědšího, než bylo jeho původní očekávání od kratičké zakázky na smeťáku.

KAPITOLA 2

Niky

Nové Československo, ve zkratce Československo, oficiálně Československá nová federativní republika (ČSNFR), je suverénní stát ve střední Evropě. Vznikl v roce 2056 jako reakce na významné geopolitické změny způsobené krizemi čtyřicátých let – v důsledku stoupající hladiny moří spolu s oslabením NATO a druhou americkou občanskou válkou. Je to enkláva relativní stability ve střední Evropě, atraktivní pro řadu běženců z okolních zemí. Populace: 34,3 milionů.

„Ještě dvě lucy, vole!“ procedil o dva dny dříve Niky směrem k postaršímu, proplešatělému hospodskému Mílovi, oblečenému do zažloutlého pláště. Byl čas oslavovat! Spolu s Taddym (*Tadeáš* mu říkal leda tak jeho děda) zapíjeli nejlepší nápad tohoto večera. Možná i měsíce.

„Tak jak to uděláme?“ zeptal se Taddy Nikyho. Ten na projekci mapy jihu Prahy v gearu zíral pohledem ostrým jako toaletní papír. „Nerad bych skončil v márnici, jak to skoro dopadlo u tvý minulý *tutovky*. Král je sice tuhej, ale já tuhej bejt nechci.“

Niky vypadal vedle Taddyho trochu jako podvrťák vedle pitbulla – veteránskou náturu hospodského prozrazovalo vše, od kovaných pracek po těžké boty. Nešlo ale jen o rozdíl v jejich zevnějšku – Niky odnepaměti platil za notorického smolaře, který se snažil uspět mezi velkými rybami.

Nenaplněné naděje se mu vepsaly i do tváře – nosil na ní výraz třicetiletého agenta s nebankovními půjčkami na útěku před zákonem, věřiteli i svými démony.

Vždycky se snažil prorazit, udělat něco velkého – ale nakonec pokaždé skončil akorát skopaný do kuličky. V mládí se zakoukal do Poláků a stal se pro ně nízkým ranařem. I to ale mělo své datum spotřeby. Málokoho někdy mafie *propustila*, aniž by to byl zároveň rozsudek smrti. Niky byl čestnou výjimkou.

Možná se báli, že kdyby se ho pokusili zabít, pistole by jim vybouchly v ruce...

„Bude to hodně jednoduchý, vlastně mě skoro napadlo, že bych to mohl celý zařídit sám," zalhal Niky, „ale nemůžu přece zapomenout na svoji partu."

Na konci všech jeho trampot mu nezbylo nic jiného, než se stát profesionálním bezdomovcem – nebo freelancerem.

Taddy, Ev a občas i Klár postupně vytvořili jádro jeho týmu. Lanceři pohybující se na hranici mezi legalitou a ilegalitou však taky obvykle balancovali na hraně mezi štěstím a smůlou. A s Nikyho vedením to začínalo být příliš často na jedno brdo.

„No, to je od tebe teda pěkný," zalhal mu nazpět Taddy. „Toho si fakt cením!"

Niky tak postupně nabíral dojem, že se rozpadá i tahle jeho poslední štace. Poslední pořádný džob pro grázla Volkova skončil katastrofálně. Rozchod s Ev toho byl přímým důsledkem. I Taddy se ho poslední měsíc stranil – od té doby, co se po průseru s Volkovem dal dohromady s barmankou z klubu Manhattan, to vypadalo, že se snad přidá k polišům nebo jiným gangům.

Niky by tak přišel o dobrého operátora dronů – a jednoho z posledních kámošů ochotných s ním pracovat.

Lancáč bez vlastní party není víc než obyčejný kapsář. Sám brzo skončí v kriminále, nebo na krchově. Může se pokusit o normální život, ale bez rodinných peněz ho s tisícerými díky odmítnou jak v korporátu, tak ve státní správě. Niky by nebyl první ani poslední lancer, který zkusil intrikařit v pražském podsvětí, jen aby skončil jako hnojivo v Akvafarmě Roztoky. A tak nezbylo než se *o to víc snažit*.

„Mám od dobrýho zdroje, že oficíři se těch aut zbaví během jednoho až dvou dní," řekl Niky. „Budou pak hnít na týhle skládce, dokud je někdo jinej nelohne nebo se nerozpadnou. Na to ale nedojde."

„No, je otázka, kolik part tam vyrazí...," oponoval Taddy.

„My se tam dostaneme jako první – zapojíme nový baterky a odjedeme s nima pryč. V noci tam bude jen vypitej servisák a starý drony. Budeme mít na prodej dvě zánovní káry – jenom

s pár dírama po kulkách a lehce páchnoucí krví," dokončil Niky nejnovější plán.

„A ten dobrý zdroj ti to dal za dobrý slovo, jo?"

„Za půlku výdělku. Nikomu dalšímu to neřekl – nic jsem mu dopředu neplatil. A sám nezmůže nic. Víš, jak jsou na tom děcka z města," pousmál se Niky, „neumí řídit!"

„Jo," hlesl Taddy. „Akorát, že já jsem taky z města..."

Bylo k deváté ráno, chvíli po zavíračce. Ale Niky s Tadeášem byli staří štamgasté, takže mohli pobýt o fous déle než jiní výlupkové. Lokál dohánět vlídností to, co postrádal na výbavě.

Nálevna kousek od Hájů byla ještě větší díra než metro. Stovky tisíc, které tu manšaft fetek a alkoholiků za svou cirhózní kariéru prošustroval, zanechal stopy jen v podobě nových fajnových futer, festovních dřevěných dveří, stěn vymalovaných epesním Primalexem a baterií včera umytých skleniček. Starší historii *Grand restaurantu Karel IV*. připomínal jen zrezivělý zadní vchod a hluboce promočené pisoáry. Za svou neslavnou existenci již pojmuly tankery moči s příchutí piva, psychedelik a antidepresiv.

„Chceš říct, že jsi nikdy nejel autem? To vás to v armádě nenaučili?" zeptal se Niky, zatímco jim švarná jinoška donesla dvě pilulky a pivo na zapití. Niky byl z východu a dosud si nedovedl představit oslavu bez ethanolu, jak bylo stále zvykem spíše na západě a severu.

„Autem jsem jel mockrát! Ale nikdy jsem ho neřídil, chápeš? Nepotřebuješ točit volantem, když umíš dirigovat mašinu. To tam sakra nebude autopilot?"

„Jsou to vládní auta. Když zapojíme autopilota, může jim někde začít svítit, že ulicema jezdí auta, ve kterejch tajní odkráglovali pár tatarských bonzáků. To nechceš."

„To nechceš, no," zopakoval po něm Taddy, zatímco se mu lucy postupně rozpouštěla v ústech. S pátou mikrodávkou v průběhu jedné noci měl už zaděláno na pěknou makropohodu po celý následující den.

„Tak nezbude než do toho zatáhnout někoho dalšího, a šábnout to na třetiny," řekl Niky. „S tebou samože počítám. Bez baterek, co vezmeš v servisu, se můžeme leda odstrkovat nohama."

„Klár?" zeptal se Taddy na zbytek občasné partičky.

„Ta určitě taky neumí řídit, navíc má teď spoustu legálních kšeftů," zakroutil hlavou Niky.

„Co Dušan?" zeptal se Niky – načež se oba mladící hlasitě zasmáli.

„Asi zbývá jenom Ev," řekl Taddy. „Když to vytáhneme k dalším lidem, tak hrozí, že to vybouchne."

„Hm," hlesl Niky. „Zbožňuju pracovat s bejvalkou. Celou dobu do mě bude hustit, jakej je ten její novej saniťák bourák."

„Jestli to bude fakt takovej zlatej důl, jak říkáš, tak to určitě překousne," řekl Taddy. Niky jen souhlasně říhl.

KAPITOLA 3

Niky

Headgear (také **gear**) neboli Helma rozšířené reality je zařízení nasazované na hlavu, které umožňuje nositeli zobrazit okolí v rozšířené realitě či přejít do projekce virtuální reality. Od prvních prototypů z 20. století se headgeary staly v polovině 40. let nejčastěji užívanou počítačovou periferií pro komunikaci a ovládání digitálních obsahů. Díky neinvazivnímu fMRI senzoru v držáku umožňují i přímé neurální propojení, byť méně přesné než invazivní elektrody. Většina populace nosí headgeary po celou noc.

„Myslím, že se pobleju," konstatovala Ev v tágu těsně před tím, než skutečně vydávila večeři. Působí spíš jako záchranářka po třetí směně než jako kriminálnice po prvním úspěšném lohu toho měsíce, pomyslel si Niky. Asi ji teprve dojíždí adrenalin. Teprve teď začne ta pravá deprese z mise mezi mršinami.

„V pohodě," uklidnil ji. „To tahle fára neviděla ani poprvý, ani naposledy."

Úsvit se už rýsoval na obzoru, když oba unaveně dorazili na Jižák. Archaické paneláky potažené reflexními foliemi pro snížení

vnitřního tepla kontrastovaly s nejnovější kontejnerovou architekturou – říkalo se jí art dekl.

Nikymu ale celá ta bizarní směska evokovala jediný pocit: domov.

„Trochu se mi motá hlava," pronesla Ev pomalu a neochotně si sundala gear. V tomhle stavu bylo lepší mít střízlivější náhled.

Málokdo svět kolem viděl v jeho nahé syrové kráse – všecko bylo totiž *v lidských očích* překryto nejrůznějšími blikajícími AR projekcemi, na které (skoro) všichni zírali skrze své geary. Bez nich bylo město šedé jako záchodové prkénko – ale *s nimi* vypalovalo všem do očních bulev a mozků kvanta dat!

Nošení headgearů se dávno stalo zcela běžným, jako bylo kdysi nošení klobouků – při procházce Jižákem každý páprda mohl kolem sebe místo paneláků vidět virtuální velehory, marťanské monolity nebo třeba středověké hrady. Záleželo na náladě – a na penězích. I obyčejný přeliv bez reklam stál pořádný ranec.

Jenže – což byl případ podvodníčků jako Nikyho parta – tuhle virtuálně nevirtuální nadstavbu šlo i zneužívat.

„Měla by ses něčím posilnit," pravil Niky a sáhl pro placatku. Ev ji odmítla – pomyslel si, že byla vždycky silnější než on.

Robotágo jim naúčtovalo přirážku za znečištění podlahy a vyhodilo je na okraji sídliště – jako mnoho jim podobných pracantů, kteří z centra nejeli metrem. Bylo pět ráno a právě vrcholila dopravní špička. Město se pomalu chystalo na svou celodenní siestu.

S odpoledními teplotami šplhajícími v létě k 50 °C pracovali na denní směně jen socky a zločinci – tedy ti usvědčení.

Nikyho tížilo, že jízda tágem za nimi zanechala digitální otisk. Na jednu stranu byl klidný, protože jeho vylepšený gear nezachytil, že by obsah kufříku vysílal nějaké elektromagnetické vlny. Na stranu druhou by je pořád někdo mohl spojit s rotykou na skládce.

Tím se ale bude zaobírat ve chvíli, kdy mu to bude myslet trochu jasněji. Teď měl pocit, že potřebuje přesný opak.

„Jdeš k sobě?“ zeptal se jí venku Niky.

„Jsem fušer, nechci jet domů sama, když mi před očima běhají obrázky rozstřílených cápků,“ odpověděla. „Rozumíš?“

„Co ten tvůj frajer? Nebo máma?“ zeptal se domýšlivě.

„Vyšly na něj denní, celej tejden spí ve špitále. Vlastně stejně jako ona,“ pokrčila rameny.

Niky pokývl. Zase nevěděl, co přesně na to má říct. Trmácet se s Ev až k ní na Čerňák nehodlal. Pokračovali tak oba k němu domů. Cesta po džobu plném mrtvol byla pokaždé náročná na psychiku, pamatoval si to víc než dobře z dob, kdy ještě kopal za Poláky.

Nakonec došli před fortelný osmipatrový panelák s československou vlajkou – namalovanou pěkně postaru, barvami na fasádu, nikoliv pouhým AR tříčkem.

„Brý ráno,“ prohodil v přízemí svého bydliště k dobře živeným výrostkům pana Bernarda, de facto majitele baráku, pro něhož Niky teď dělal dobrou půlku kšeftů. Samotného ho překvapilo, že mu tentokrát nepřipomněli kopem do rozkroku opožděný nájem ani rostoucí úroky. Asi už byli po celé noci šikanování zbytku bloku unavení. Tomu taky rozuměl.

Minuli Taddyho byt ve druhém patře, veteránům patřilo celé. Bylo to taky jediné patro, kde by se dalo jíst z podlahy. Díky tomu, že tito ozbrojení hromotluci často fungovali jako neutrální hlídači předávek mezi gangy, měli postaráno o respekt i minimální nutnou gáži. Bez obav proto nechal u jeho dveří obě baterky. Neměl náladu se s ním vybavovat. Ne (skoro) střízlivý.

Pokračovali ve výšlapu. V sedmičce minul byt staré paní Bauerové, která kvůli vizáži bělovlasé čarodějnice občas děsí jeho kočku. A po dalším výšlapu dorazil ke svému bytu v osmém patře paneláku. V létě tam bylo sice vedro a v zimě zase zima – ale renta byla nízká i proto, že v domě nefungoval výtah už od potopení Miami. Niky neměl rád výšky, ale ještě méně raději platil přepálenou činži. A ve vyhřátém podkroví byly ceny nejnižší.

Když vešli dovnitř, chřípí mu zaplnil zápach spáleniny a syntetických polymerů. Pro Nikyho to opět znamenalo jediné:

D o m o v.

Ev okamžitě zamířila k jednomu ze starých křesel, kde sedávala spolu s Nikyho kočkou za časů, kdy s Nikym chodila, zatímco on se přesunul k platformě z dřevěných palet plné technických udělátek, povýšenou na pracovní stůl.

Stál na ní jeho počítač napojený na střešní anténu, kterou pro něj kdysi sestavila jeho spolubydlící Klár – ajťačka se zjevem punkerky. Když se mu náhodou podařilo něco lohnout, vždycky si na to posvítil až pěkně doma. S pomocí nevystopovatelného připojení to mohl nabídnout komukoliv ve světě! Akorát ten „kdokoliv" byl vždycky jenom jiný loser z okresu.

Další investice, která se mu nikdy nevrátila.

Sundal si upocený gear, lupl jednu lucy, otevřel láhev levného vína, zapnul vaper, vyfoukl dým – a položil na stůl stříbrný poklad. Podroušená mysl mu obvykle pomáhala přemýšlet, odfiltrovat běžnou pěnu dní. Soustředit se na to podstatné.

S Ev na kufr civěli dobrých pár minut, zatímco kolem si to štrádovala Nikyho černobílá, dobře živená kočka Eliza. Hledala kus žvance. Působila jako jediný tvor v bytě, který má jasný životní plán a nehodlá ho kvůli lidské kriminalitě měnit.

Zatímco číča vrněla, jim nabíhala únava úměrně odplouvajícímu adrenalinu. Alkohol a dopamin jen přikládaly pod kotel. Elizino předení rušilo pouze Evino nervózní poklepávání nohy o podlahu.

„Hodláš to otevřít, nebo si z toho uděláš další kus nábytku?“ zeptala se jízlivě.

„Asi bych radši počkal na Klár,“ odpověděl Niky zadumaně. „Nevíme, co je uvnitř.“

„Kéž by tak existoval způsob, jak to zjistit…“

„Může tam být bomba. Nebo to může někam vyslat polohu. Nebo se může stát milion dalších věcí, který nechceme.“

„Takže z toho bude zas akorát další židle,“ poznamenala rezignovaně Ev. „To nevadí, stejně nás brzo někdo sebere – a pak budeme sedět všichni.“

„To si nemyslím,“ řekl Niky. „Dávali jsme si bacha, poliši se na tom smeťáku pěkně zapotí…“

Náhle zaslechli mechanický zvuk zámku. Niky se otočil ke dveřím a jeho ruka se automaticky stáhla k pouzdru revolveru schovaného pod mikinou. Z kvéru nikdy nevystřelil – munice

stála zbytečně moc chechtáků a on by stejně trefil leda tak vrata od stodoly. Ale měl ji u sebe rád, protože tlumila jeho úzkosti.

„Dobrý jitro," zazněl od dveří Klářin přiopilý hlas. Mířila rovnou k sobě do pokoje. „A sladký sny! Klár je mrtev, ať žije Klár! Dvanáct hodin v korporátní metě, no psycho!"

Skoro holohlavá Klár oděná do džínové kombinézy a kožené bundy byla mladší než Niky – z celé jeho partičky byla vlastně nejmladší. I ji ale pod očima zdobily kruhy popelníky, pokud teda zrovna vykukovaly zpoza gearu.

Žila taky nejblíže legalitě. Měla za sebou školy, literární kurz, ze kterého pořád citovala nějaké nesmysly. Její stránka recenzující hospodské toalety v Praze disponovala pěkným počtem followerů na sockách. Dokonce i do kódu občas hrábla, aniž by shodila vše do modré obrazovky. Jakmile se kolem ní začalo dít něco násilnějšího nebo jen akčnějšího, strnula – ale ve světě jedniček, nul a qubitů byla pevnější v kramflecích než všichni Nikyho kemové dohromady.

„Měl bych pro tebe asi jeden kšeft navíc," pronesl Niky, zatímco dál opilecky hypnotizoval zavřený kufřík. Věděl, že hlavní je dostat se do jeho útrob – a pokud to někdo dokáže rozlousknout, bude to Klár.

KAPITOLA 4

Linh

Realitní triáda (také známá jako ReaTri® či RT®) je sociologicko-psychologicko-ekonomický koncept vzniklý spojením tzv. tvrdé reality (také známá jako HaRe® či HR®), rozšířené reality (také známá jako AuRe® či AR®) a metareality internetu (také známá jako Metaversum® či meta®), v níž se prolínají fyzické a virtuální oblasti. HR®-AR® tržiště definují fyzický obchod a umožňují pohlcující interakce s AR®-meta® produkty a virtuálním obchodem.
Sponzorováno korporací ReaTri Inc.®

„Víme, co to bylo za lidi?" zeptala se detektivka Linh (výškou drobná, šířkou spíše naopak) svého kolegy, který dorazil na místo dřív – už za svítání. S gustem při tom usrkávala z kelímku kafe s příchutí zaprášené latríny.

Ranní mlha se plížila skrze věžáky vzdáleného horizontu – podobně agilně se po vrakovišti pohyboval i policejní sbor. Desítka strážníků se svými robotickými parťáky zajišťovala jak stopy, tak i perimetr, zatímco mašiny pomalu nakládaly tucet mrtvol do aut. Linh pracovala v mordpartě už dobrých deset let. A v celém

tom cirkusu se cítila jako jediná s kapkou funkčních, sacharidy, kofeinem a myšlenkovými vštěpy nakopnutých smyslů.

„Šesť Bielorusov na jednej strane, šesť Škótov na druhej," odpověděl detektiv Pavol Čiernik, který působil jako klidný obr. Znaveně si potáhl z elektronky. „Všetci sú na kaši, nedajú sa ani recyklovať."

„Uhm," odvětila Linh stroze. Pavol měl občas dojem, že kdyby jí to kafe někdo sebral, mordpartu by změnila z oddělení vyšetřování vražd na oddělení jejich páchání. „To je pěkný nadělení. Cokoliv, do čeho byly zapletené dva gangy, smrdí průserem o rozměrech stanného práva."

Rezidenční části města byly už skoro dvě dekády od Velké migrace rozkolíkované mezi čtyři velké gangy – Bělorusy, Skoty, Vietnamce a Poláky. Státní policie jen napomáhala udržovat křehký mír. Muži, ženy a roboti zákona ani pořádně nevěděli, kolik podniků mafie ve městě vlastní. Naopak rodiny si byly dobře vědomy své převahy – byť se už pěkně dlouho připravovaly na možnou válku, neměly zájem na statusu quo něco měnit.

Studená válka mezi nimi připomínala stejný stav jako mezi severní a jižní Evropou. Aspoň tedy dokud někdo z nich nezíská nečekanou výhodu...

„Takže to byla výměna, která se podělala?" zeptala se Linh.

„Čert vie, čo to bolo," pokrčil Pavol dvoma almárami, ktoré měl namiesto ramen. „Balistika nám povie viac, ale už teraz je zvláštne, že uhol streľby hovorí, že tu bola tretia skupina."

„Sundal je třetí gang?" zeptala se Linh. V hlavě jí běžel scénář hrozící válkou gangů, kterou si přáli snad jen pražští funebráci.

„Poslal som hliadky na okolité strechy, hádam, nájdu len prd.“ Pavol přešel k jednomu z nebožtíkov naloženému v sanitce, aby ukázal na ránu na bočnej strane zbytku jeho hlavy. „Ale pochybujem, že sa navzájom zboku postrieľali z veľkokalibrových zbraní a potom si išli ľahnúť oproti sebe.“

„Co svědci?“

„Je to automatizované, boli tam len roboty bez poriadneho záznamu a ich opravár, ktorý bol pod parou.“

Linh přikývla a rozhlédla se po místě činu svým headgearem. Ticho přerušovaly jen mechanické zvuky robostrážníků přenášejících mrtvoly – a táhlé usrkávání z kelímku.

Senzory policejních mašin hned po příjezdu na místo posbíraly pěknou dávku dat o celé lokalitě. Tajná policie měla samozřejmě vlastní oči vznášející se nad celým městem, ale o data z nich se se státní policií nedělila. Tentokrát naštěstí ani nemusela.

Spektroskopie samotná neodhalila významné stopy střelného prachu ani jiné nebezpečné látky, pokud se tedy pominou všechny alarmy značící přítomnost krve. Kdokoliv je sundal, udělal to rychleji, než stačili sami vystřelit. Možná více napoví analýza na střechách, pomyslela si Linh, ale tou dobou už bude z balistiky stejně jasné, z jaké střechy se střílelo. Nebude to ani tak složité – tolik rovných střech v optimální vzdálenosti tu zase nebude. Vzhledem k pravděpodobnému profilu střelby to téměř jistě bude jeden z baráků směrem na sever, odtušila.

Nejzajímavější na údajích byla série rezidua těžkých kovů o velikosti a tvaru lidských nohou.

Kdykoliv člověk – nebo stroj – šlápl do zdejší půdy nasáklé dekádami odpadů, uvolnil do vzduchu trochu olova a dalších industriálních sajrajtů, které zase brzy spadly dolů. Tyhle toxické stopy, přesněji *dva páry stop*, přitom na místě činu směřovaly chaoticky nejprve do středu obou gangů, a poté zase pryč – směrem na jih. Z otisku něčeho těžšího také bylo zjevné, že se mezi oběma gangy nacházel rozměrný předmět. Nejspíše kufr.

„Víme, kam ta věc zmizela?“ zeptala se Linh s tušením, že Pavol se jeho existence taky dobral.

„Nemáme predstavu. Hádam, že tretí gang prepadol obe skupiny z dvoch strán. Jedna banda strieľala, druhá brala korisť.“

Výborně, takže se můžeme těšit na odvetu – naznačoval pohled, který si mezi sebou Linh a Pavol vyměnili.

„Může se to rychle a blbě zvrtnout, pokud brzo nenajdeme, o co a kdo je tu obral,“ konstatovala Linh zjevné. Spíše než na spořádané občany města myslela na to, jak udržovat mír mezi nejrůznějšími klikami mafie, které kontrolovaly chudší ulice města – ne, že by byly čtvrti bez mafie bohatší; těmi korporátními se však nezabývala žádná policie…

I když střelba mezi nižšími gangy nebyla nic výjimečného, málokdy přerostla ve dvanáct mrtvol. A ještě nepříjemnější bylo, že na první dobrou neměli nejmenší páru, kdo za to je odpovědný. Pokud už řešili mord, měl spíše podobu rvačky v hospodě a podobných patálií.

„Budeme muset rozhodit sítě mezi informátory, za info jim slib třeba zlaté prase, ale mám tušení, že gangy nám řeknou

kulový – a co do techniky byli tihle střelci moc dobře připravení," pronesla Linh.

„Stále máme dobré vzťahy so Škóťákama?" zeptal se Pavol.

„Jestli to, že my nestřílíme na ně a oni nestřílí na nás, označuješ za dobré vztahy..." Linh dopila kávu a hodila kelímek na zem. Dříve či později by tu stejně skončil, i když by ho odvezla a spořádaně vyhodila na stanici do recyklačního koše. „Bělorusáci budou složitější. Budou chtít odpovědi – a brzo. Jinak začnou chtít hlavy."

„Sťahujeme údaje z dronov, ktoré nám snáď poskytnú viac indícií o tom, kto a kam odtiaľto smeroval, ale nebude to ľahké," dodal Pavol. „Nech už sa tu pohrával ktokoľvek, boli to očividne profesionáli, ktorí vedia, čo robia!"

KAPITOLA 5

Klár

Turecká konfederace, hlavní město Istanbul, je státní celek, který vznikl ve 40. letech 21. století a je vedený neosekulární ideologií. Snaží se o rozšíření moci jak do někdejších islámských, tak i evropských států. Konfederace se stala středem pozornosti v mezinárodní politice Evropy a Blízkého východu poté, co začala prosazovat expanzi a konfrontaci se státy NATO.

„Vzduch čistý?“ zeptala se Klár Samuela, který hlídal u dveří. Její de facto nadřízený, který se v obleku s kravatou nejspíše už narodil, byl ve skutečnosti jejím věčným dlužníkem, spořádaně, byť lehce trhaně přikývl.

Ostré sluneční paprsky vyplňovaly místnost 46. patra pražské pobočky *ReaTri* ospalou atmosférou. Klár dva dny nezavřela oko, její tělo momentálně poháněl jen cukr, nikotin a amfetaminy – ale trojí šichta byla jedinou šancí, jak se dostat k neutrinovému rezonátoru. Teď, během denní šichty, kdy byly korporátní koridory stejně pusté jako korporátní daňové přiznání, nastala příležitost „vypůjčit si“ chvilku skenovacího času

suprmoderní mašiny a konečně v bezpečí prosvítit Nikyho tajemný kufřík.

Předešlé dva dny se nenápadně ptala na darknetových diskuzích, jestli někdo něco neví o možnostech analýzy balíčku tak, aby to nespustilo detektory. Musela být opatrná – zvláště na netu. Od té doby, co se sítě staly domovem hlavně pro boty nabízející levné VR porno a jiné drogy, se většina skutečných lidí přesunula do uzavřených diskuzáků jako v počátku internetu – často v AR místnostech, kde na sebe lidé mohou vidět. Platilo tu jediné pravidlo: nesmí sem nikdo, kdo není ověřený a prokazatelně člověk.

To ale znamenalo, že jakákoliv otázka je potenciálně vystopovatelná.

Přesto ji její dotazy přivedly na myšlenku, že způsobem k proskenování kufříku by mohl být neutrinový detektor. Právě takový, jaký má shodou drahých náhod ve svém korporátu...

„Máme asi deset minut," odpověděl Samuel koktavě, „než se teda operátoři vrátí z oběda."

„Myslela jsem, žes jim dal jasně najevo, aby nechodili nevhod," řekla, zatímco sama nervózně klouzala prsty po povrchu displeje neviditelného pro kohokoliv kromě ní – promítal se do prostoru skrze její brýle a šetřil prostor i soukromí, jak se slušelo na svět vysokého byznysu.

„Je jim přes šedesát a myslí si, že tu...," zarazil se a pokrčil rameny. „No, že tu prcáme. V jejich věku něco takového nezabere dýl než jeden chod sekaný."

Klár tušila, že si Sam neodpustí ani v okamžik zneužívání korporátních zdrojů zmínit svou neopětovanou náklonnost k její

maličkosti. Teď ale nebyl čas ani příležitost, aby mu znovu popisovala, že někdo bytostně závislý na jejích dodávkách ilegálních pornosimů není tou nejpřitažlivější osobou na patře.

Že ho sice uznává jako partnera ve zločinu, ale rozhodně ne jako partnera v jakémkoliv jiném ohledu!

Namísto toho chápavě přikývla – a věnovala se raději skenování.

Neutrina jsou zvláštní částice. Najdou si přirozeně cestu i tou nejmenší škvírou hmoty a bez problémů projdou třeba na druhou stranu planety. Rezonátor ale uměl ztlumit přirozený šum okolí a změřit ta neutrina, která prošla stíněním – jejich jemná, jen sporadická interakce s hmotou dovedla na druhé straně odhalit vnitřní strukturu čehokoliv. Existovaly i snazší způsoby, jak něco prosvítit. Ale ve věku, kdy citlivé balíčky reagovaly na magnetické pole nebo rentgen samovznícením – a občas i vznícením svého okolí – to byla nejbezpečnější metoda, jak si na pomyslný líbezbríf v obálce detailně posvítit.

„Myslím, že jsme v suchu," reagovala po několika krušných okamžicích. „Nevidím tu nic, co by připomínalo Semtex, C5ku nebo jiné těkavé srajdy."

Ulevilo se jí. Případný výbuch by ji nemusel jen připravit o život, ale zcela jistě by ji připravil i o práci – jak u *ReaTri*, tak i jiných korporátů najímajících lancery. A to by bylo *skoro stejně* nepříjemné – zvláště když už byla tak blízko tomu, aby se dostala ze slumů Jižáku...

„Takže mi konečně řekneš, co to vůbec je?" zeptal se Sam na otázku, která šrotovala v hlavě i jí samotné.

„Vypadá to na datové úložiště pro vštěpy. Uvnitř je toho dost na to, aby tam byla uložená půlka netu."

„Možná simy?" zalesklo se Samovi v očích.

„To brzo zjistíme," odpověděla, zatímco sejmula kufřík ze skenovací platformy – a dychtivě secvakla otevírání. Nebylo zrovna rozumné kufřík otevírat teď a tady, ale pokud pochopila kontext, nebude to doopravdy bezpečné ani kdekoliv jinde. A touha po poznání tajemství ji jako už mnohokrát dříve přemohla.

Nestalo se ovšem nic jiného, než že se kufřík nudně rozevřel.

„Nejspíš to nebude nic moc cenného," řekl zklamaně Sam. „Jinak bychom už vyletěli do luftu."

Klár na to nereagovala. Správně odtušila, že potenciálním problémům zdaleka není konec. Niky jí sice neřekl detaily toho, jak k artefaktu přišel – ale leccos si domyslela ze skutečnosti, že jí to říkal ve značně podrouš̌eném stavu, zatímco jeho bejvalka vydupávala díru do podlahy.

A že jí slíbil za tenhle kšeft prominout hned dva nájmy.

„Ještě není všem dnům konec," odvětila Klár. „Budu se na to muset napojit."

„Jo, ale ne tady," řekl Sam a ukázal ke dveřím. Chodbou už začínali štrádovat zavalití technici.

Nezbylo než zase kufřík schovat do brašny a vypadnout. Když se spolu se Samem vypotáceli ze skenovací místnosti, minuli se s páprdy mezi futry. Klár se schválně tvářila udýchaně a rozepla si zip své kombinézy víc, než se ve společnosti kolegů slušelo. Dědci na ni významně zamrkali.

Bude rozhodně bezpečnější, když ji její patro bude vnímat jako rajdu než jako někoho zneužívajícího firemní zdroje.

Namísto oplzlých pohledů jí ale v lebce svítila jediná věc – pohled na útroby kufru. Datové soubory uvnitř kufříku měly podobu skleněných krystalů, do jejichž struktury kdosi otiskl pomyslná kvanta jedniček a nul. Byl to způsob, jak zajistit, že digitální obsah přečká i konec světa – ale zároveň nešlo data jakýmkoliv způsobem přepsat. Tedy krom přepisu kladivem.

Interface byl ovšem standardizovaný – a Klár se nemohla dočkat, až si dá cigaretu a podívá se mu na zoubek v bezpečnějším prostředí než po boku bilionové mašiny. Je to ale něco, k čemu bude potřebovat Ev. Vštěpy byly její parketa.

„Ev, kotě, nemůžu se vám nikomu dovolat. Řekni kdyžtak Nikymu, že se ještě trochu zdržím, ale ta věc je čistá jako lilie," pronesla Klár mysteriózně do hlasovky telefonu, zatímco přebíhala ulici. „Potřebuju se s tebou potkat. Kdy a kde ti dám vědět."

KAPITOLA 6

Ev

Myšlenkový vštěp, také znám jako **„děčko“**, je jednoduchá neurální modifikace části mozku uživatele, díky které má posílený či naopak oslabený nějaký druh myšlenkového vzorce. Většinu z nich lze do mozku nahrát buďto skrze neuroprotetický čip, nebo neinvazivně skrze fMRI headgear.

Vznikl z protinávykových vštěpů, tzv. desire mods, oslabujících některé sítě neuronů pro léčbu alkoholové či drogové závislosti ve 30. letech. Navazují na ně vysoce experimentální paměťové vštěpy, které přenášejí celé spektrum vzpomínek i reflexů – prozatím ale neopustily pokusnou fázi. U každého typu vštěpu existuje nenulové riziko okamžité či odložené rejekce.

„Ježiš, ty ses durch pochcal,“ spráskla Ev rukama, když odpoledne našla Nikyho v jeho brlohu. Odpovědí ji bylo jenom uslintané zamumlání.

Do podkrovního bytu na Jižáku pražilo odpolední slunce a měnilo ho v pec. Otevřené střešní okno pomáhalo asi jako větrák v krematoriu.

Ev neměla v plánu extra šichtu, když si urvala kus času původně určenému Davidovi, aby zkontrolovala, jestli její bývalý přišel na kloub tajemnému kufříku. Namísto povzbudivých informací o tom, kolik na nálezu trhnou, ho našla v jeho domácí peci bez kufříku i bez smyslů.

Povzdechla si, nakolik jí to připomnělo „staré dobré časy"...

„Asi... Budu potřebovat... Posílit moje déčko...," ozvalo se tiše z matrace na podlaze. „Trochu jsem to včera přehnal s *uvažováním*," dodal na hranici slyšitelnosti – i vrnění Elizy ležící po jeho boku znělo hlasitěji.

Když dala Ev Nikymu košem, nebylo to kvůli tomu, že by ji řezal nebo jí nadával. Dokonce ani kvůli tomu, že byl většinou na mizině. Naopak – dokud se nezačal rozpadat, uměl být milý a Ev vedle něj měla pocit, že na všechny svoje průsery v tomhle divném podsvětě není sama. Po vyjebaném džobu pro Volkova Niky ale jenom konstantně, několik týdnů v kuse, *přemýšlel* o tom, co udělali špatně. A jak se tomu vyvarovat.

Problém byl, že jeho *přemýšlení* obvykle zahrnovalo kvanta chlastu a drog. Prý mu to pomáhalo plánovat další postup. A občas to snad mohla být i pravda – Niky byl ostatně nevoleným vůdcem jejich smečky. Jenže to nakonec také vedlo k tomu, že během svého přemýšlení žil mezi postelí a putykou.

„Poslední déčko jsi měl sotva půl roku zpátky," odvětila mu Ev, když mu do paže vstříkla stimpak obsahující šmakuládu hořčíku a nanočástic pro navázání alkoholdehydrogenázy. Za hodinu bude jako rybička. Horší bylo, že myšlenkový vštěp pro alkáče dostal už několikrát za život a pokaždé ho nějak zvládl přepít.

„Jsem prostě frajer, no...," sykl v deliriu, když ho nakládala do tága.

Mozek je zvláštní věc. Neuroplasticita zaručuje, že i pokud vám někdo půlku hlavy odpálí do stratosféry – a náhodou to přežijete –, po čase se ta druhá půlka dokáže přizpůsobit novým potřebám těla. Stejný mechanismus, který pomáhal lovcům-sběračům zápasit s nástrahami evoluce, ale také znamenal, že každý moderní myšlenkový vštěp mohl mít vlastní datum spotřeby. Dejte si do hlavy vštěp proti kouření – ale když budete dál pálit krabku denně, po čase ho ostrouháte na kost. Pokud máte prachy nebo jste dostatečně zoufalí, přichází čas na nový vštěp a nový začátek.

Tedy v případě, že ho vaše palice rovnou neodmítne...

Posledním trhákem na vývoji déček byly paměťové vštěpy. Pro ty se ale zatím žádný sexy název nevžil, zatím si je do neuronů nastřelovali jen vojáci a další pokusní králíci v labech. Ev v tichu duše doufala, že až se rozšíří, začnou jim lidé říkat „péčka". Sama se ale nehodlala stát průkopnicí takového žargónu – možná nadhodí Klár, aby to začala používat na sockách.

„Vymyslel jsi aspoň něco, co by nám pomohlo?" zeptala se ho v tágu na cestě do špitálu, kde mu pod rouškou denního světla plánovala zavést nové déčko.

„Jenom, že musíme počkat, co Klár..."

To za to stálo, pomyslela si. Zrovna míjeli Nuselák, který jí znovu připomněl touhu vypadnout z téhle tragédie. Právě tady se podělal džob pro Volkova. Nebylo to poprvý, co prácičku zkonili – Klár jejich šňůru průserů začala častovat průpovídkou

o tom, jak je jeden džob mrtvej a otevírá cestu dalšímu. Král je mrtev, a tak ať žije nový průser, který se teprve stane!

Jenže tehdy byl provar ostrý až příliš.

Všecko měli perfektně vymyšlené – jako bohužel vždycky, kdy se něco podělalo. Byl to standardní AR phishing, který v menším spáchali na několika nuznějších obětech – virtuální fasáda města, kterou viděli všichni obyvatelé skrze headgeary, umožňovala schopným podvodníčkům vyměnit autentický interaktivní prvek za falešný. Takový, do kterého naivní duše mohla klidně zadat své přístupové údaje k mailu, účtu nebo čemukoliv dalšímu, aniž by tušila, že je svěřila zlosynovi s nekalými úmysly…

Třeba Nikymu a jeho partě.

Niky tak od Bělorusů dostal tip na movitého kryptaře, který projížděl Prahou na cestě do Istanbulu. Taddy se na něho nalepil drony a šmíroval jeho kroky. Klár vytvořila věrohodně vypadající AR skin, který v baru u jeho hotelu napodoboval oficiální přístup k jeho účtu. A na Ev bylo analyzovat data jeho mozkové aktivity získané z dronů, když se do účtu zalogoval. Neznamenalo to, že by mu viděli přímo do hlavy – ale ve světě, kde šlo mozkovou aktivitu měřit a myšlenkové vzorce přenášet, měl každý tak trochu skleněnou lebku.

Jenže se to celý podělalo jak bezdomovec na schodech metra. Teoreticky (i prakticky) měli získat jak primární přístupové údaje k jeho kryptu, tak i podobu sekundárního ověření identity v podobě hádanky, u níž znal řešení jen pan kryptař – tedy to, na co zhruba děda myslel, když v ověřovacím rébusu potvrzoval, že on je opravdu on.